

godt værktøj for nærmest alle konfirmandundervisere i Den danske Folkekirke, og jeg vil faktisk mene, at bogen indfrier, hvad den lover. Jeg kan bestemt anbefale at orientere sig i *På søndag*, hvis du skal i gang med at lave konfirmandundervisningsplan eller mangler inspiration til at gøre højmesse mere nærværende for den unge generation. ■

Upraktisk håndbog i lysegrønt håb

anmeldt af cand.theol. Steffen Bjerre

Af Mickey Gjerris
Bibelselskabet, 2019
208 sider
kr. 249,95

Det lysegrønne håb skinner igennem

Inden jeg læste Mickey Gjerris' bog *Upraktisk håndbog i lysegrønt håb*, var det eneste jeg havde hørt om den, en medstuderende der mente, at der ikke var meget håb at hente i den. Efter at jeg nu har læst bogen, må jeg melde mig uenig. Det skyldes, at Gjerris i bogen har bestræbt sig på at præsentere et håb på trods af den håbløse situation, klimakrisen stiller mennesket og verden i.

Gjerris beskriver i titlen sin bog som upraktisk, da han ikke foregiver, at den rummer konkrete løsninger på, hvordan vi reelt set bør håndtere den håbløse situation, som klimakrisen er. I stedet

forholder Gjerris sig til tal og evidenser, som peger på den globale opvarmnings allerede forvoldte skade og klimakrisens fortsatte fremmarch, men uden at koncentrere sig om, hvad vi i praksis bør gøre for at modarbejde den globale opvarmnings konsekvenser.

Gjerris fremhæver dog et lysegrønt håb i den relation, som mennesket har til naturen. Det er hans bidrag med denne bog, midt i håbløsheden at søge et håb og pege på det potentiale, som der kan ligge i et nyt natursyn. Hvis mennesket ændrer sit syn på naturens ukrænkelighed og begynder at respektere naturen som en del af mennesket selv, kan det også påvirke vores levemåder i praksis.

Jeg fandt, at bogens mest originale og spændende del var Gjerris' gennemgang af fire etiske positioner i forhold til, hvor vi retter vores etiske handling hen – er vores etiske stillingtagen antropocentrisk, sentientistisk, biocentrisk eller økocentrisk? I løbet af denne gennemgang argumenterer Gjerris for, at der ligger et lysegrønt håb i etikken, der forstås økocentrisk og derfor motiverer det enkelte menneske til at gøre en forskel for naturen, som mennesket er en del af og deler sin verden med. Når Gjerris placerer sit håb i en økocentrisk etik, der italesætter det ansvar, som mennesket har, ikke blot for biologien i sig selv, men også overfor den økologiske sammenhængskraft, der binder natur og menneske sammen, viser Gjerris sig

ikke blot som bioetiker, men også som øko-etiker.

Hvorfor skal bioetikeren Mickey Gjerris anmeldes i et teologisk tidsskrift som *Arken*, og hvordan bidrager hans bog til kristendommens svar på naturudnyttelse og forurening? Fordi Gjerris' indlæg er inspireret af skabelsesteologien hos Knud E. Løgstrup (1905-81) og økoteologien hos Ole Jensen (1937-2021), og ligesom dem fokuserer han på menneskets forbindelse til skaberværket. Det er interessant, at Gjerris, som også tidligere har studeret teologi, har meget til fælles med disse teologer, og det vidner om, at teologi også har noget at bidrage med i forhold til klimakrisen. ■

È stata la mano di Dio
(*The Hand of God*)

anmeldt af stud.theol. Alexander B.
Mkandawire

og stud.theol. Peter Buch Hvarregaard

Instruktør: Paolo Sorrentino
2021
Spillefilm 130 min.
Tilgængelig på Netflix

Den Fellini-inspirerede, italienske auteur, Paolo Sorrentino, har i og med sit distributionssamarbejde med streamingtjenesten Netflix givet sig selv ringe kår for at blive oplevet på det store lærred. Arkens to recensenter nåede

dog at fange filmen i Grand Teatret på den sidste af de blot fjorten spilledage i december, inden den da blev forbeholdt den almindelige streaming.

”Fellinis værker *Otto e Mezzo* og særligt *Amarcord* svæver bag ved mange af de temaer, som behandles i Sorrentinos seværdige nye film, *È stata la mano di Dio*, der autobiografisk behandler en ung mands opvækst i 1980'ernes Napoli. Sorrentino lader i denne film hans yndlingskuespiller, den midaldrende Toni Servillo (*La Grande Bellezza*), træde i baggrunden og spille far til filmens hovedperson, den adolescente Fabietto, spillet af Filippo Scotti. Filmen er en historie om opvækst, om tab og det bagvedliggende spørgsmål, *har du noget at fortælle?*

Bølgenes skulpen mod Napolis kyst er filmens røde tråd. Bølgerne hvorpå både med topløse solbadende kvinder gynger, og hvorpå smuglergods i form af cigaretter og det, der er værre, bæres til og fra byen. I filmen bliver disse bølger da et smukt symbol på blandingen mellem det italiensk godmodige og skønne og det rå og ubarmhjertige Neapolitanske.

Hvad titlen henter i den lokale guddom Diego Maradonas omdiskuterede mål fra verdensmesterskaberne i fodbold i 1986, lægger den som omfavnende idé ned over den skæve fortælling, filmen på meget kyndig og smuk vis formår at vise. *Det var Guds hånd.* ■